

Місце для дракона

КУПИТИ

Повість-казка. Що станеться, коли народові буде замало смерті змія, бо зло ним не вичерпалось? Що буде, коли він кинеться шукати й інші джерела зла? Одного дракона на всю державу замало. Де взяти ще стільки драконів, аби кожен мав кого розіп'ясти? Де взяти стільки юд, аби мали на кого перекласти провину? Коли народ не має кого проклинати - сили його підупадають. Боже! Пошли нам драконів!

«Місце для Дракона» – філософська казка-притча, події якої відбуваються у середньовіччі, а головним героєм є Дракон, але не той, до якого ми звикли, хижий і жорстокий, а добрий травоїдний мрійник та романтик. Він тішиться метеликам, пише вірші та читає Біблію. Біля його печери замість гори кісток тішать око квітники. І хоча Дракон не чинить нікому шкоди, традиція наказує його вбити. Але чи принесе вбивство дракона спокій та мир у князівство?

МІСЦЕ ДЛЯ ДРАКОНА

ЧОРНІ ВІВЦІ   ЮРІЙ ВИННИЧУК   Місце для Дракона

ЧОРНІ ВІВЦІ

ISBN 978-617-614-154-9

9 786176 141549

ЮРІЙ ВИННИЧУК

YOPHI BIBLI

Юрій ВИННИЧУК

МІСЦЕ
ДЛЯ ДРАКОНА

повість-казка

видання 4-те

ЧОРНІ ВІВЦІ
2021

УДК 821.161.2+82-341

В 48

Винничук, Юрій

Місце для дракона / Юрій Винничук. – Чернівці : Книги – XXI, 2021. – 96 с.

ISBN 978-617-614-154-9

Що станеться, коли народів буде замало смерті змія, бо зло ним не вичерпалось? Що буде, коли він кине́ться шукати й інші джерела зла? Одного дракона на всю державу замало. Де взяти ще стільки драконів, аби кожен мав кого розіп'ясти? Де взяти стільки юд, аби мали на кого перекласти провину? Коли народ не має кого проклинати – сили його підупадають. Боже! Пошли нам драконів!

Юрій ВИННИЧУК
МІСЦЕ
ДЛЯ ДРАКОНА

Малюнки Наді Каламеєць

© Книги - XXI, 2021

Текст © Юрій Винничук, 2016

Малюнки та обкладинка © Надя Каламеєць, 2016

ISBN 978-617-614-154-9

МІСЦЕ
ДЛЯ ДРАКОНА

повість-казка

ПОЗДНЯ 1

У вікні дзижчала муха, і нудотливе оте дзижчання навівало сон, так само, як і порипування віконниць од непомітного вітру. Спекотливий полудень порозморював усе довкола, жовтою від пилюги й сонця вуличкою пленталася баба Дрімота і мак розсипала – куди мак сипне, там усе й засне, а по нивах недожатих блукала Полудниця із серпом і пильнувала, чи не zostався який сміливець на полі у полудень дожинати, але не було нікого, бо добре відомо, що від Полудниці нічим не відкупишся і не відмолишся – махне серпом по шиї, та й край. Попід парканами дримали коти, собаки, свині й кози впереміш, наче одна родина, позаривалися в порох кури, навіть метелики непорушно застигли на квітах, мов одинокі пелюстинки.

Князь люботинський куняв у кріслі, заколисаний мушиним дзижчанням, у сні занурений, наче у мутну, теплу воду, і снилися йому війни, переможні походи, руїни здобутих фортець, довгі вервечки полонених. Були це особливі сні, бо з'являлися вони лише в полудень, а вночі – ніколи, й тому-то він із такою шанобою до них ставився, що навіть оголосив по всьому князівству наказ, щоб ані одна душа не важилася в полудень потривожити його супокій. Небавом навіть собаки призвичаїлися до нового розпорядку, хоч, правда, кілька вже поплатилося життям за те, що отій святій порі дозволили собі продерти горлянку.

Відколи князь посів батькові володіння, запанувало на люботинських землях небувале затишшя. Лицарі, які були, сиділи по своїх добрах та й наливалися тлущем, якось самі собою відійшли в забуття турніри, а якби й збрело князеві затіяти щось таке, то невідомо, що б з цього вийшло, бо лицарі, не тримаючи тривалий час

у руках ні меча, ні списа, тільки посміховисько із себе зробили б. Сусіди перестали зазіхати на спірні прикордонні села й містечка, хоча раніше затівалися баталії навіть через задрипаного хутора чи старого вітряка, якого хтось на межі поставив. Ніхто ні в кого не викрадав доньки, нікому жита не толочив під час ловів. Потроху оця сумирність передавалася й міщанам та селянам, ба навіть бурсаки втихомирились і не влаштували колотнеч на ярмарках та міських ринках.

Спокій і затишок запанували в князівстві, й полудень став Богом, якому хоч і молилися, проте жертву приносили зовсім маленьку, майже непомітну жертву, а в нагороду здобули нудьгу, котра, мов іржа меч, пороз'їдала душі люботинців, а що ті одвикли боронитися, запанувала вона безроздільно, викликаючи неймовірну лінь та розмореність. Здавалося, всі люботинці тільки для того й живуть, щоб виспатись, і якщо не закинули вони ще своїх ремесел та господарок, то тільки тому, що, не забезпечивши здорової їжі, не мали вони й здорового сну. І коли якийсь чужинець заїздив у ті краї, то навіть сонце над Люботином здавалося йому куди вгодованішим і ситнішим, аніж на батьківщині.

Раніше князь утримував невелике військо, та, оскільки не було війн і воно влітало йому в дзвінкий гріш, розпустив його. Тоді як батько провів життя своє верхи на коні в безконечних походах і тільки мріяв про спокій, князь, навпаки, аж переситився спокоєм. Деколи його опановувало бажання струсити з себе оту сонливість і бездіяльність, кидався щось робити – затіє, було, собор будувати, вже й підвалини закладуть, та раптом махне рукою й більше не з'являється на будові, а майстри розповзуться по домівках, і ніхто потім про собор не згадує.

З літами одступав сон від нього, а натомість сповзалися лихі тривоги, прокрадалися в груди сухі й сичали під горлом, як люті вужі. Безсоння зривало вночі його з ліжка і змушувало блукати, наче сновиду чи привид, лункими покоями замку, і кроки його викликали моторош у сторожі.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ